

ÓŚRODEK DOKUMENTACJI
ZABYTKÓW w WARSZAWIE

KARTA EWIDENCYJNA ZABYTKÓW
ARCHITEKTURY I BUDOWNICTWA

A B C D E F G H I J K L M N O P R S T U V W X Y Z

Nr

2700

1. Obiekt

ZESPÓŁ ZABUDOWY HUTY CYNKU BERNHARDI **KOMPLEKS WALCOWNI CYNKU**

2. Czas powstania

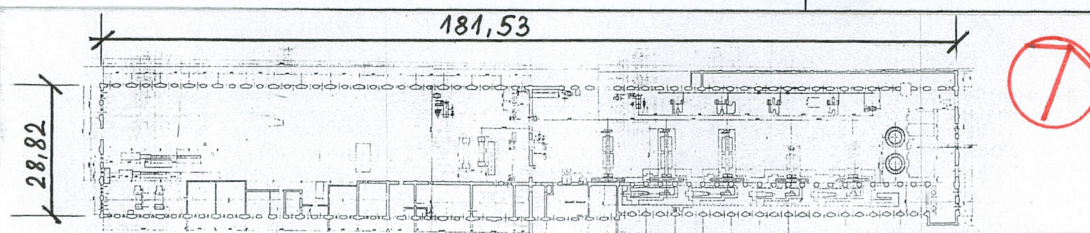
1903-4r., 1916-17r,

/2/ 1.80-te XX w., XII 2002r

3. Miejscowość

KATOWICE-SZOPIENICE

11. Zdjęcie rzut przekrój sytuacja orientacja

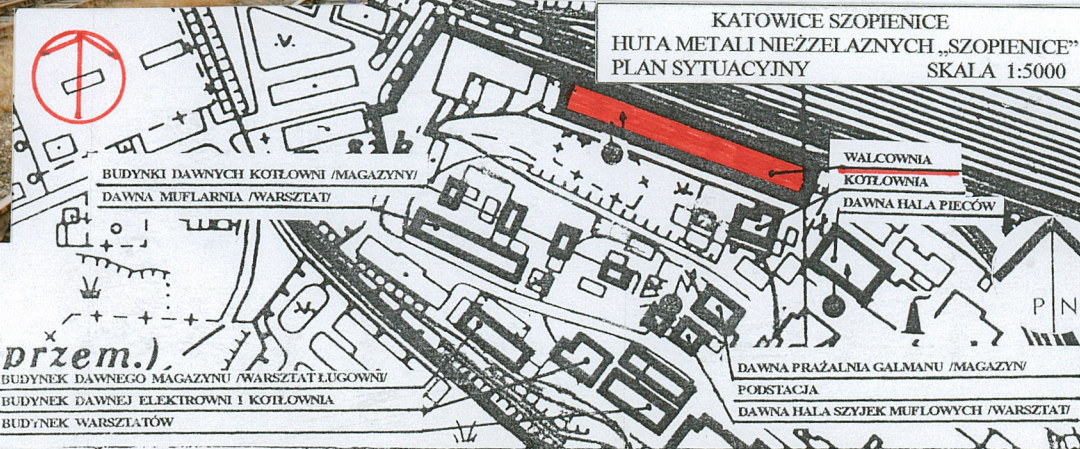

Rzut w przyziemiu

Skala 3200

KATOWICE SZOPIENICE
HUTA METALI NIEŻELAZNYCH „SZOPIENICE”
PLAN SYTUACYJNY
SKALA 1:5000

4. Adres

Katowice Szopienice

ul 11 Listopada 50

Nr hipoteczny KW - .

5. Przynależność administracyjna

województwo śląskie

gmina Katowice

powiat grodzki Katowice

6. Poprzednie nazwy miejscowości

Schoppinitz

7. Przynależność administracyjna

przed 31 grudnia 1998r

województwo katowickie

gmina Katowice

8. Właściciel i jego adres

HMN „Szopienice” S.A

ul. Lwowska 23 Katowice

9. Użytkownik i jego adres

j.w

10. Rejestr zabytków

Nr A/308/10

data 23.06.2010

Widok z północy

Huta cynku Wilhelmina powstała w Szopienicach w 1834r i została założona przez Gwarectwo Spadkobierców Gieschego. Systematycznie rozbudowywana i unowocześniana należała do największych na Górnym Śl. W XIX w, w jej sąsiedztwie powstało jeszcze kilka hut cynku należących do tego samego właściciela /H. Paweł, H. Norma, H. Recke/ oraz jedyna prywatna huta ołowiu i srebra – Walther Croneck. W 1896r wykupiono tereny przy linii kolejowej Szopienice – Siemianowice i w ciągu roku wybudowano halę pieców destylacyjnych z 8 piecami. Zapoczątkowała ona nową hutę cynku – Bernhardi. W roku następnym w sąsiedztwie hali pieców powstała bardzo nowoczesna prażalnia blendy nazwana później na część jednego z udziałowców – Lieres. Jednakże coraz większą cenę na rynku osiągały produkty przetworzone. Postawiono na rozwój przetwórstwa cynkowego. W l. 1903-4 wybudowano i oddano do użytku walcownię blach cynkowych wraz z kotłownią i wytwórnią opakowań drewnianych. Walcownia stanowiła 91 metrową halę wyposażoną w 2 piece topielne, 1 piec grzewczy, stoły odlewnicze, walcarki /dwie wstępne i trzy wykończające, duo/, nożyce /cztery – dwie wstępne i dwie wykańczające/ oraz cztery parowe maszyny napędowe. Walcownia stanowiła odrębny zakład produkcyjny zatrudniający 144 robotników. W 1904r wyprodukowano 6901t blachy o różnej grubości. W czasie I wojny światowej ograniczona została produkcja blach cynkowych natomiast wzrosło zapotrzebowanie na inne wyroby m.in. na taśmy. W związku z tym w latach 1915-17 przedłużono dotychczasową halę walcowni o następne 91 m w kierunku zachodnim. W Południowej części w obrysie zabudowy wzniesiono dwukondygnacyjny budynek socjalno – biurowy.

c.d na wkładce.

Kompleks walcowni cynku

- położony w północnej części terenu zakładu, na obrzeżu. Stanowi wydłużoną halę rozbudowaną wzdłuż bocznic, równoległe do linii ogrodzenia zakładu.

ściany : w konstrukcji murowanej z cegły ceramicznej na zaprawie cementowo – wapiennej, wzmocnione filarami – lizenami /grubości ścian odpowiednio - 650cm w partiach nawy głównej i 570cm w partiach bocznych nawy maszynowni/ oraz w konstrukcji szkieletowej, stalowej z ceglanym wypełnieniem /w partii północnej dobudówki/. Od wewnątrz tynki zatarte na gładko.

stropy : w dobudówce części wschodniej /południowej/ płaskie, drewniane. W dobudówce części zachodniej płaskie, drewniane oraz ceramiczne,

dach : złożony z dwóch fragmentów części głównej - dwuspadowej partii wschodniej i zachodniej oraz dachów dobudówek. W głównej części hali dach w konstrukcji stalowej, otwartej, na trójkątnych wiązarach kratowych /29szt./ ze stężeniami, o rozpiętości 20m, zabudowanych na całości z zachowaniem rozstawu 6,0m, z drewnianymi krokiewiami /zamontowanymi co 1,0m/, deskowaniem pełnym pokryciem papą. W osiach kalenic obu części wietrzniki - dwa, wydłużone w partii wschodniej /analogiczne wietrzniki znajdują się w południowej połaci, od wsch – maszynownia/ i małe, w ciągu w partii zachodniej. Dachy południowych dobudówek odrębne – czterospadowy w konstrukcji drewnianej oraz jednospadowy stropodach w konstrukcji żelbetowej – wykonany wtórnie /w partii nadbudowanej/. W pokryciu dachów dobudówek papa. W dobudówce północnej dach pulpitowy, w konstrukcji stalowej, pokryty blachą trapezową.

posadzki : w większości wyłożone płytami odlewanymi ze staliwa. W pozostałych częściach wylewka cementowa oraz posadzki ceramiczne, z płytek /hala maszyn/.

schody : /w partii dwukondygnacyjnej dobudówki/ w konstrukcji drewnianej, dwuzabiegowe,

otwory drzwiowe : zamknięte łukiem odcinkowym ze stolarką dwuskrzydłową, pełną, na zawiasach, z dekoracją płycinową /w dwukondygnacyjnej dobudówce południowej partii wschodniej/, prostokątne ze współczesną ślusarką, jednoskrzydłową pełną /w 10 osi zachodniej elewacji południowej/ oraz prostokątne z nadświetlem ze współczesną stolarką jednoskrzydłową /w 15 osi zachodniej elewacji południowej/,

otwory bramne :

- w części wschodniej - zamknięte łukiem pełnym zawierającym nadświetle /elewacja wschodnia/ oraz prostokątne /wtórne - 25 osi wschodnia elewacji północnej, 13 osi wschodnia elewacji południowej/. Ślusarka bramna dwuskrzydłowa, pełna na zawiasach o charakterze współczesnym

- w części zachodniej, wtórne, prostokątne /14 osi zachodnia elewacji północnej w miejscu pierwotnego okna, 8 osi zachodnia elewacji południowej w miejscu pierwotnych okien/ oraz zamknięte łukiem odcinkowym z otworem okiennym o analogicznym kształcie zamknięcia /9 osi zachodnia elewacji północnej/. W strefie szczytowej otwory bramne prostokątne. W otworach bramnych współczesna ślusarką dwuskrzydłową pełną na zawiasach /także jednoskrzydłowa w południowej części strefy szczytowej/

14. Kubatura	15. Powierzchnia użytkowa	16. Przeznaczenie pierwotne	17. Użytkowanie obecne
45640,0 m ³	5300,0 m ²	Zespół zabudowy huty cynku i prażalni	Zabudowa po hutnicza nie użytkowana

Prace budowlane i konserwatorskie, ich przebieg i dokumentacja

Po wojnie przeprowadzono w tym zespole szereg inwestycji m.in. :
 1 50 te XX w - modernizacja wydz. Elektrolizy, likwidacja huty cynku.
 1- 60 -te XX w - dalsza modernizacja wydz. elektrolizy / ługownia, hala wanien/
 1963 r - uruchomienie nowej elektrowni zakładowej
 1.70 te - szereg prac modernizacyjnych gł. na elektrolizie cynku
 1-80 te XX w – drobne prace modernizacyjne przy poszczególnych obiektach.
 2001-2 r unieruchomienie całego zespołu

19. Stan zachowania (fundamenty, ściany zewnętrzne, ściany wewnętrzne, sklepienia, stropy, konstrukcje dachowe, pokrycie dachu, wyposażenie i instalacje)

W chwili obecnej obiekty w średnim stanie zachowania :

lokomotywownia – stan średni
 bud. socjalny – stan średni
 bud. stolarni – stan średni
 wagonownia – stan średni
 laboratorium z izbą tradycji – stan średni
 bud. łaźni – stan średni
 bud. biurowy ługowni z warsztatem – stan zły
 warsztat mech. – stan średni
 zespół walcowni – stan średni
 kotłownia stara – stan średni
 magazyn odlewni – stan średni
 magazyny zaplecza – stan zły
 rozdzielnia – stan średni
 warsztat ZM 11 – stan średni
 warsztat i odlewnia anod HE 13 - stan średni
 rafinacja miedzi – stan zły
 Zespół ługowni i elektrolizy w złym stanie techn.

20. Najpilniejsze postulaty konserwatorskie

Zespół poważnie przekształcony o średnich wartościach. Najcenniejsze obiekty to kompleks walcowni z wyposażeniem oraz laboratorium z izbą tradycji do bezwzględного zachowania i objęcia prawną ochroną.

Kartoteka środków trwałych HMN Szopienice
A.P. Katowice , zespół Giesche SA
Archiwum Miejskie w Katowicach akta huty Bernhardi
Archiwum Biura Konstrukcyjnego HMN Szopienice
Archiwum Biura Mistrzów Walcowni Cynku

25. *Opracował*

tekst

mgr.inż arch. A. Ciemborowicz październik 2002 r
(imię , nazwisko , data , podpis)

plany ,

j.w.
(imię , nazwisko , data , podpis)

zdjęcia

j.w.
(imię , nazwisko , data , podpis)

miejsca przechowywania negatywów

jw.

A. Ciemborowicz

Karta po wypełnieniu podlega ochronie na podstawie przepisu prawa autorskiego.

22. *Bibliografia*

- Wilczok E. , 150 lat hutnictwa metali nieżelaznych w Szopienicach, Katowice 1984
-
-

26. *Adnotacje o inspekcjach, informacje o zmianach (daty, imiona i nazwiska wypełniających)*

23. *Źródła ikonograficzne i fotografia (rodzaj, miejsce przechowywania, sygnatury)*

27. *Załączniki*

Wkładka : sztuk *pięć*

1. <i>Miejscowość</i> KATOWICE	2. <i>Obiekt</i> Zespół zabudowy walcowni cynku	3. <i>Zawartość wkładki</i> Ciąg dalszy punktu 12 - historia obiektu , ilustracje
--	---	--

c.d. historii:

W 1915 r. w nowo projektowanej walcowni taśm wyposażenie miały stanowić: 2 walcarki wstępne, 3 walcarki wykończające, i nożyce do taśm. Wszystko napędzane miało być centralnym silnikiem elektrycznym poprzez transmisję pasową. Do podgrzewania zwojów miały służyć dwa piece grzewcze. Po zrealizowaniu pierwszego etapu prac i uruchomieniu walcowni pod koniec wojny w nowej części walcowni zamontowano i uruchomiono prasę 1.000 tonową z prostarką połączoną z 4 cylindrową pompą wodną napędzaną silnikiem o mocy 200 KM oraz drugą, mniejszą prasę 300 tonową. Jednocześnie zainstalowano tam walcarki do drutu i nożyce. Produkowano tam taśmy, szyny i druty cynkowy oraz cynk prasowany. Asortyment ten początkowo wykorzystywany był na potrzeby wojska.

W okresie międzywojennym dokonano poważnych remontów i modernizacji wyposażenia w walcowni. Około 1928 r. zainstalowano w walcowni cynku czwartą, podwójną walcarkę wykończeniową napędzaną już indywidualnie silnikiem elektrycznym. W czasie II wojny światowej produkcja walcowni znacznie wzrosła. Obok blachy i taśm zaczęto również wytwarzać kubki bateryjne. W okresie powojennym Huty firmy Giesche zostały upaństwowione. W okresie powojennym nadal zakład pracował na dotychczasowym sprzęcie. Jedynie w 1954 r. w nowszej hali zainstalowano walcarkę taśm firmy Skoda. W l. 50-tych wzrosła znacznie produkcja stopów cynkowych. W 1956 r. zainstalowano na walcowni nowy piec do wygrzewania pakietów blach. Natomiast w 1962 r. wydział wzbogacił się o nową nożycę gilotynową. Po 1964 r. zmodernizowano piece topielne i w tym celu przebudowano konstrukcję podtrzymującą dach pomiędzy halą walcowni i halą maszyn. W ramach usprawniania energetycznego zakładu w 1967 r. przeprowadzono gazyfikację kompleksu II w tym i walcowni cynku. Brak danych dotyczących projektantów pierwotnej zabudowy. Rozbudowę walcowni w 1915 r. projektował prawdopodobnie W. Winckler / sygnował /. Obiekty przemysłowe historyzujące.

Widok od strony północno-wschodniej

Widok elewacji południowej

c.d. opisu :

otwory okienne :

- w części wschodniej, zamknięte łukiem pełnym ze ślusarką wielokwaterową o drobnych podziałach, w górnej części z koncentrycznym i promienistym układem szczeblin. Kwatery środkowe okien uchylne. W partii dobudówki północnej otwory okienne prostokątne, ułożone horyzontalnie, ze ślusarką o drobnych podziałach. W partii dwukondygnacyjnej dobudówki południowej otwory okienne po przebudowie, prostokątne /pierwotnie zamknięte odcinkowo/, ze współczesną stolarką.

- w części zachodniej, zamknięte łukiem odcinkowym ze ślusarką o charakterze wtórnym – wielodzielną i wielopoziomową. W partii szczytowej /zachodniej/ pary, triady i ciągi wysmukłych otworów z zamknięciem łukiem odcinkowym. W ich wypełnieniu wtórna ślusarka dwu-, trój- i czteropoziomowa. W partii dwukondygnacyjnej dobudówki południowej otwory okienne zamknięte odcinkowo /w poziomie niższej kondygnacji ze ślusarką wielokwaterową o drobnych podziałach/ oraz prostokątne /ze współczesną stolarką/. W najwyższej partii dwukondygnacyjnej dobudówki części południowej, otwory okienne prostokątne, po przebudowie /ze współczesną stolarką/. W jednokondygnacyjnej partii elewacji południowej pary szczelinowych otworów okiennych zamkniętych odcinkowo, z wtórną ślusarką trójpoziomową, oraz otwory prostokątnych okien /po przebudowie/, ze stolarką czteroskrzydłową dwudzielną, trójpoziomową. Przeszklenia pojedyncze.

rzut : na planie zbliżonym do prostokąta /181,53 m x 28,82 m/, z wydłużeniem w osi pn-zach - pd-wsch.

bryła: wydłużona, zwarta, złożona z dwóch połączonych szczytami części o jednej, wysokiej kondygnacji – wschodniej i zachodniej. W ich zamknięciu odrębne dachy dwuspadowe – dach części wschodniej nieznacznie wyższy. Od strony południowej /w obrębie środkowym/ najwyższe segmenty przylegających skrajnie dobudówek z dwoma kondygnacjami otworów okiennych i odrębnymi dachami - czterospadowym /od wschodu/ i jednospadowym /od zachodu/. W części wschodniej, parterowa dobudówka północna z dachem pulpitowym. Na najniższym poziomie hali kanały technologiczne.

elewacja pn. : znacznie wydłużona, wieloosiowa, jednokondygnacyjna, złożona z dwóch zasadniczych części o zbliżonej wysokości - wschodniej /27 osi/ i zachodniej /30 osi/. Od wschodu, wysunięta partia niskiej dobudówki /15 osi/, przylegająca do części wschodniej na długości 19-tu osi. Na styku części wschodniej i zachodniej narożny słupek pierwotnego szczytu. Poniżej, w podstawie elewacji niewielka i niska środkowa dobudówka należąca do części wschodniej /o charakterze współczesnym/. Nad dobudówką szeroki, horyzontalny otwór okienny /wtórny/ należący do głównej części hali. Na całości elewacji regularny podział lizenami pomiędzy osiami /w części zachodniej, szersze i zdwojone lizeny rozdzielają lizeny węższe/. W zamknięciach pół osi odcinki płaskiego gzymsu na krokstynach. W osiach wysokie otwory okienne /także bramne – w części wschodniej w 25 osi wschodniej, w części zachodniej w 9 i 14 osi zachodniej/. W części wschodniej elewacji, półkolisty kształt zamknięcia otworów okiennych podkreślają dodatkowe gzymsy wąskich, łukowych nadproży. W wydłużonej partii dobudówki wschodniej podział wyznaczają regularnie zabudowane stalowe elementy konstrukcyjne. W polach osi dobudówki wschodniej, pojedyncze otwory okienne.

elewacja wsch. : /w znacznej mierze przysłonięta współczesnym zadaszeniem oraz odcinkami rurociągów/, szczytowa, jednokondygnacyjna, niesymetryczna, siedmioosiowa - strefę symetryczną wyznacza trójosiowa część główna. W podstawie elewacji niski cokół. W podziałach części głównej lizeny z słupkami głowic, nadbudowanymi poza linię zamknięcia szczytu. W trójkątnym szczycie, w miejscu ściętego wierzchołka, szeroka, wysunięta w uskoju, ozdobna, pozioma nadbudowa. W pasie zamknięcia szczytu odcinki płaskiego gzymsu na krokstynach, rozdzielone lizenami z nadbudowanymi głowicami. W partii środkowego, poziomego zwieńczenia szczytu, dekoracja z gzymsów i wydzielonego pod nimi, prostokątnego pola. W głównej części elewacji dwa duże, wysokie otwory okienne. Nad otworami rozeta w ozdobnej opasce. Powyżej mniejszy, okrągły otwór wentylatora. W osiach bocznych strefy symetrycznej duże otwory bramne. W przedłużeniu elewacji od strony południowej licująca, dwuosiowa strefa z narożną lizeną /z nadbudowaną głowicą/ oraz drugą lizeną, w rozdzieleniu osi. W osiach, pojedyncze otwory okienne. Półkolisty kształt zamknięcia wszystkich otworów okiennych i bramnych elewacji podkreślają dodatkowe wąskie, łukowe nadproża. W części południowej elewacji, wąska i nieznacznie cofnięta, strefa skrajna z narożną lizeną /bez głowicy/. Zawiera się pod wspólną linią zamknięcia. W przedłużeniu elewacji od strony północnej licująca część niskiej dobudówki. Ścianka dobudówki /konstrukcja szkieletowa/ zawiera niewielki pojedynczy otwór okienny.

1. Miejscowość	2. Obiekt	3. Zawartość wkładki
KATOWICE	Zespół zabudowy walcowni cynku	Ciąg dalszy punktu 13 - opis obiektu. Fotografie

c.d opisu

elewacja pd. : znacznie wydłużona, wieloosiowa, złożona z dwóch zasadniczych części - wschodniej /30 osi/ i zachodniej /29 osi/. Całość niesymetryczna. Linia zamknięcia elewacji na różnych poziomach /partie jedno- i dwukondygnacyjne/. Od wschodu, partia jednokondygnacyjna /24 osi/ z nieznacznie wysuniętą skrajną częścią wschodnią /2 osie/. W podziałach lizeny pomiędzy osiami. W pasie zamknięcia odcinki płaskiego gzymsu na kroksztynach, rozdzielone lizenami. W osiach, otwory okienne oraz bramne /w 13 osi wschodniej/. W części środkowej, nieznacznie wysunięta partia dwukondygnacyjnej dobudówki o zgodnej wysokości. Zawiera sześć osi otworów. W elewacji dobudówki podział lizenami pomiędzy osiami, cokół oraz odcinki gzymsów – w rozdzielaniu kondygnacji oraz w pasie zamknięcia. W osiach otwory okienne – większe, pojedyncze /w poziomie niższej kondygnacji/ oraz niewielkie, w parach /w poziomie wyższej kondygnacji - aktualnie w większości zamurowane/. W zachodniej części dobudówki otwór drzwiowy, usytuowany skrajnie. Za dobudówką /od strony zachodniej/ dwukondygnacyjna partia wyższej dobudówki, z dziewięcioma osiami otworów – należąca do części zachodniej. W elewacji dobudówki podział lizenami /zdwojonymi/ pomiędzy osiami, cokół oraz odcinki gzymsów na kroksztynach w pasie zamknięcia. W trzech szerszych polach osi zachodnich, lizeny pomiędzy parami osi. W osiach otwory okienne bądź drzwiowe /zamurowane, w dwóch polach osi skrajnych od strony zachodniej/. W powiększeniu dobudówki /od strony zachodniej/, dwukondygnacyjny, najwyższy fragment elewacji. Zawiera cztery osie otworów okiennych, pomiędzy lizenami oraz nadbudowaną współcześnie strefę drugiej kondygnacji. W dalszej części elewacji, niska, jednokondygnacyjna partia o charakterze pierwotnym /16 osi/. Zawiera niski cokół, odcinki płaskich gzymsów w pasie zamknięcia. W podziałach elewacji lizeny - szersze, zdwojone i węższe /co druga/. W osiach, pary wąskich szczelinowych okien w układzie pierwotnym /w osiach 1-7 od zach./ oraz pojedynczych otworów okiennych po przebudowie /w osi 11-14, 16 od zachodu/. Otwory bramne i wejściowe odpowiednio w osi 8, 10, 15 /od zach./. Pola niektórych osi całkowicie przebudowane /8-10 od zachodu/.

elewacja zach. : /w znacznej mierze przysłonięta współczesnym zadaszeniem/, ze szczytem o ściętym kształcie, siedmioosiowa, jednokondygnacyjna, o układzie rozwiązań zbliżonym do symetrii, - strefę symetryczną wyznacza pięcioosiowa część główna. W podziałach części głównej lizeny wydzielające strefę centralną oraz części boczne. W przedłużeniu lizen słupki zwieńczeń, nadbudowane poza linię zamknięcia szczytu. W centralnej strefie, linia zamknięcia szczytu pozioma, podkreślona gzymsem. Poniżej, dekoracyjne, wydłużone, prostokątne pole, zawierające wypełnienie z cegieł o skośnym ułożeniu wysuniętych główek. W osi strefy centralnej, duży otwór bramny. Ponad nim ciąg pięciu otworów okiennych o wysmukłym kształcie. W zamknięciach dwuosiowych części bocznych odcinki płaskiego pasa wieńczącego, o linearnych krawędziach zewnętrznych i uskokowych krawędziach wewnętrznych. W podziałach części bocznych, dodatkowe, pojedyncze lizeny /bez nadbudowanych głowic/ wspierające pasy zwieńczeń. W osiach części bocznych wysmukłe otwory okienne w parach. W przedłużeniu elewacji od strony południowej dwuosiowa strefa skrajna - z narożną lizeną pozbawioną głowicy. W rozdzielaniu osi dodatkowa lizena wspierająca pasy zwieńczeń. W osiach części skrajnej wysmukłe otwory okienne w triadach /pierwotnie/, z wykonanym wtórnie prostokątnym otworem bramnym. Część północną elewacji przysłania współczesna dobudówka.

Wnętrze : w głównej części hali jednoprzestrzenne /na całej długości/. Od północy, dobudówka korytarza /„kręglownica”/ oraz biuro mistrzów. Od południa, dobudówki mieszczące szatnię, jadalnię, łazienkę oraz pomieszczenia na poziomie drugiej kondygnacji z biurami walcowni. W części wschodniej, południową partię hali tworzy nawa maszynowni.

instalacje : wod-kan, c.o, elektryczna.

wyposażenie :

maszyny parowe , tłokowe , dwucylindrowe, leżące , działania dwustronnego , produkcji Wilhelmshütte Act. Ges. Bei SPOTTAU - N° 2024 /I/, 2027 /II/, 2025 /III/, 2026 /IV/ z 1903 r. Urządzenia unieruchomione,

koła zamachowe maszyn parowych nr I,II,III i IV oraz w linii V walcarek wykańczających - żeliwne , ośmioramienne o średnicach \varnothing 7650 mm.

walcarki jednokłatkowe do walcowania wlewków z kłatkami typu „ duo” z 1904 r, produkcji „Donnersmarckhütte” Zabrze, ze stojakami o budowie zamkniętej z walcami o długości beczek 1350 mm, średnicy \varnothing 575 mm. Linie walcarek napędzają maszyny parowe Nr I i II. Urządzenia unieruchomione,

walcarki dwustanowiskowe do walcowania blach cynkowych z kłatkami typu „ duo” z 1904 r, produkcji „Donnersmarckhütte” Zabrze, o budowie zamkniętej z walcami o długości beczek 1350 mm /także 1600 mm/ o średnicy \varnothing 575 /także 600/. Linie walcarek napędzają maszyny parowe Nr III i IV oraz silnik elektryczny o mocy 200 KM. Urządzenia unieruchomione,

Stół odlewniczy obrotowy z 1903r, produkcji „Donnersmarckhütte” Zabrze, o średnicy \varnothing 4400 mm, dla 24 form odlewniczych

Pompa parowa z ok. 1903r, systemu Worthing „Schäffer & Budenberg” o obrotach ok 60obr/min, z silnikiem parowy o moc 75 KM. Kondensator o pojemności chłodzącej 225 m³ .

Napęd linii walcowniczej V - silnik elektryczny prądu przemiennego 3-faz, asynchroniczny, FA. SACHSENWERK DRESDEN nr 57358 S.230R, 2000V, 145 KW /200 KM/, 485 obr/min, przekładnia pasowa z kołem zamachowym, ośmioramiennym o wadze 40 ton i kołami dociskowymi. Pas o szerokości 760 mm /„zc skóry wielbłądziej”/.

Nożyce gilotynowe z 1903r do cięcia blachy /4 szt/

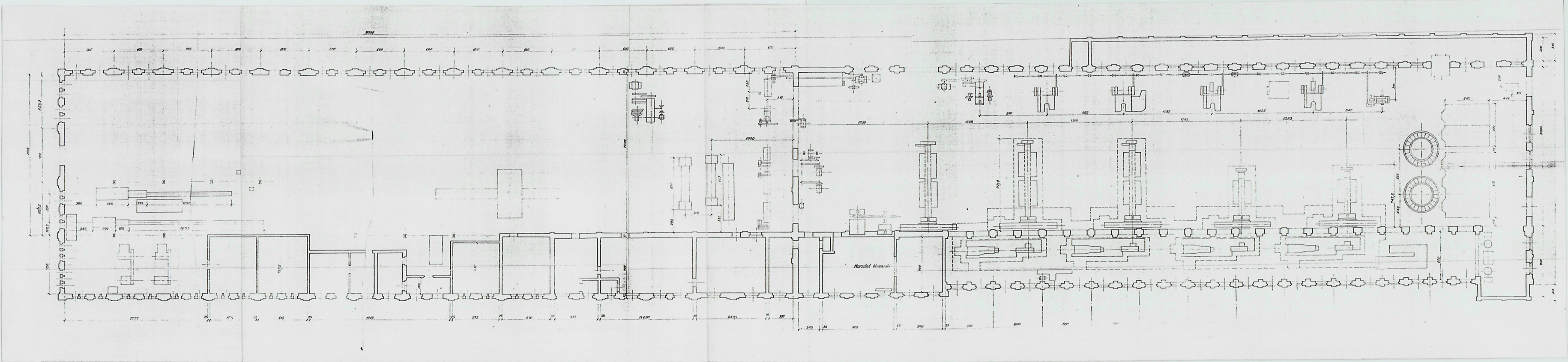

Widok środkowej części elewacji południowej

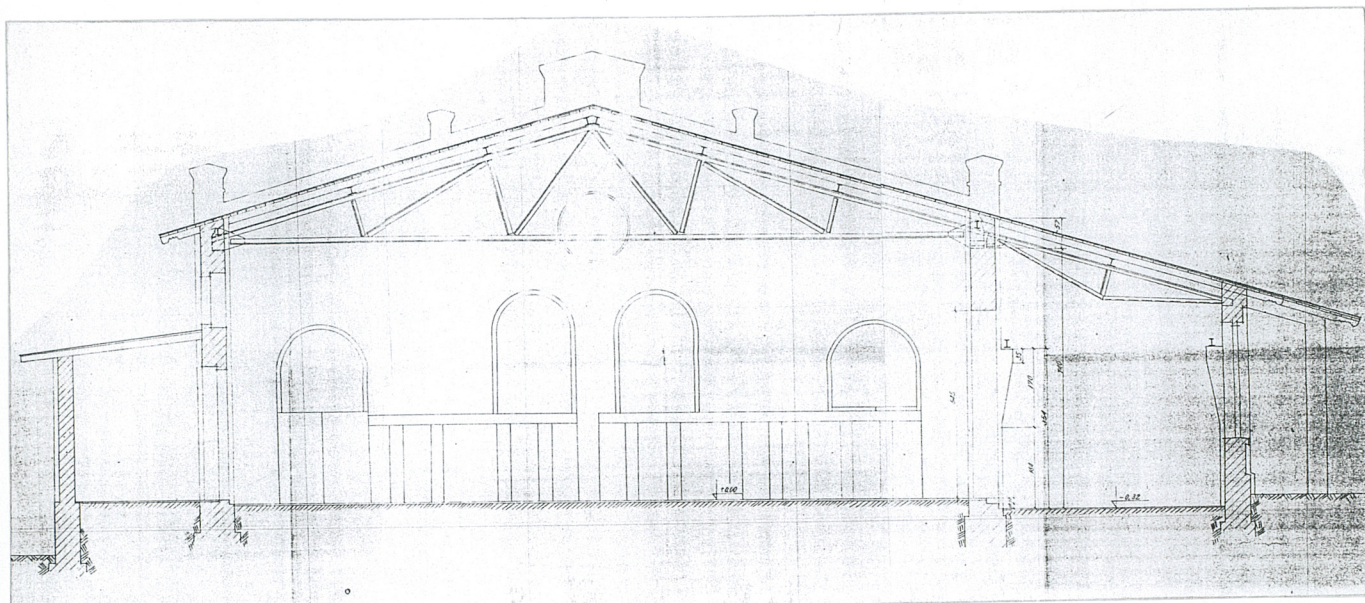
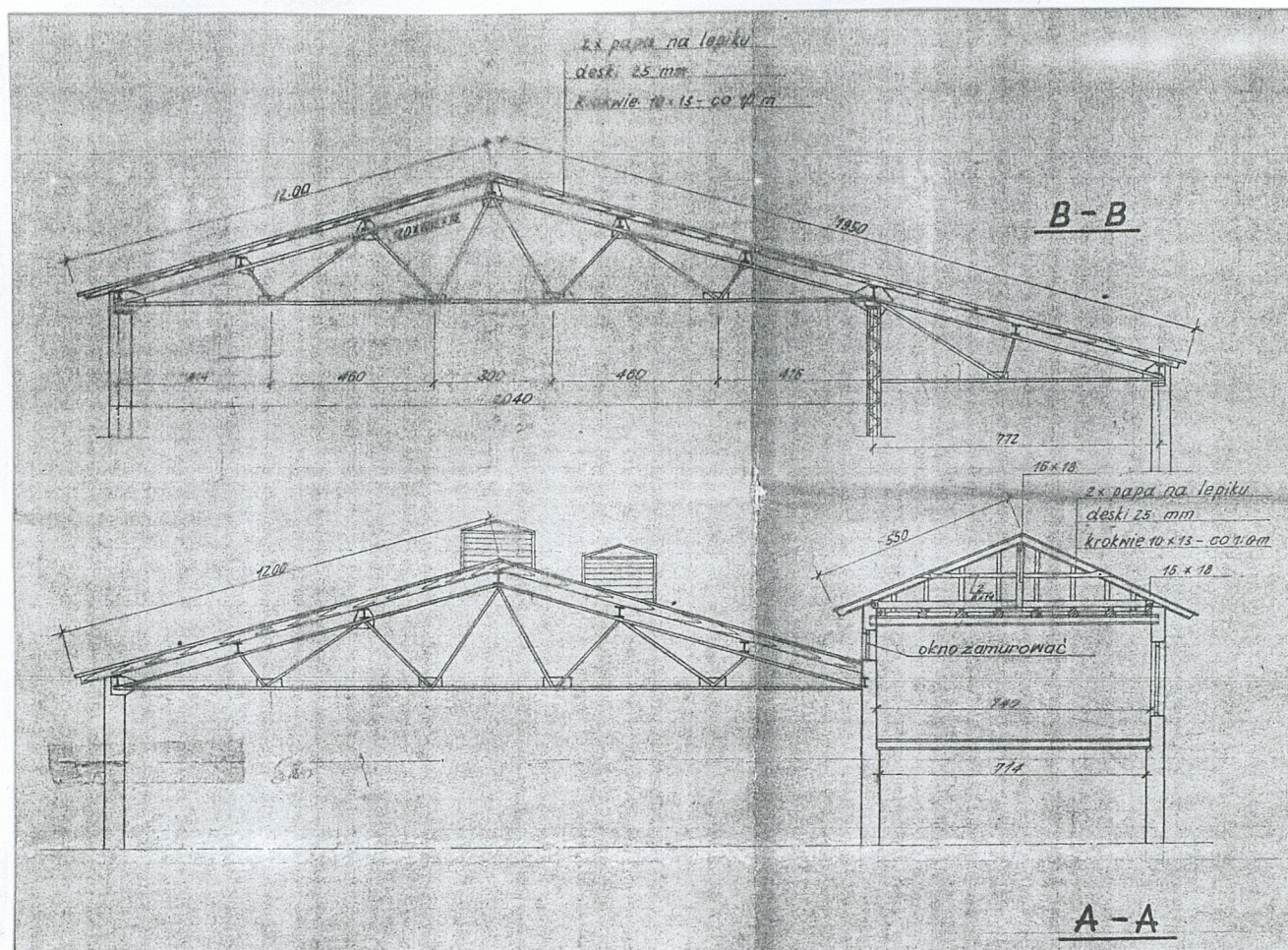
Widok od strony południowo-zachodniej

1. Miejscowość	2. Obiekt	3. Zawartość wkładki
KATOWICE	Zespół zabudowy walcowni cynku	Ilustracje

Rzut w przyziemiu. Skala 1: 400

Przekroje poprzeczne przez halę walcowni wg współczesnej inwentaryzacji. Skala 1:200

1. Miejscowość

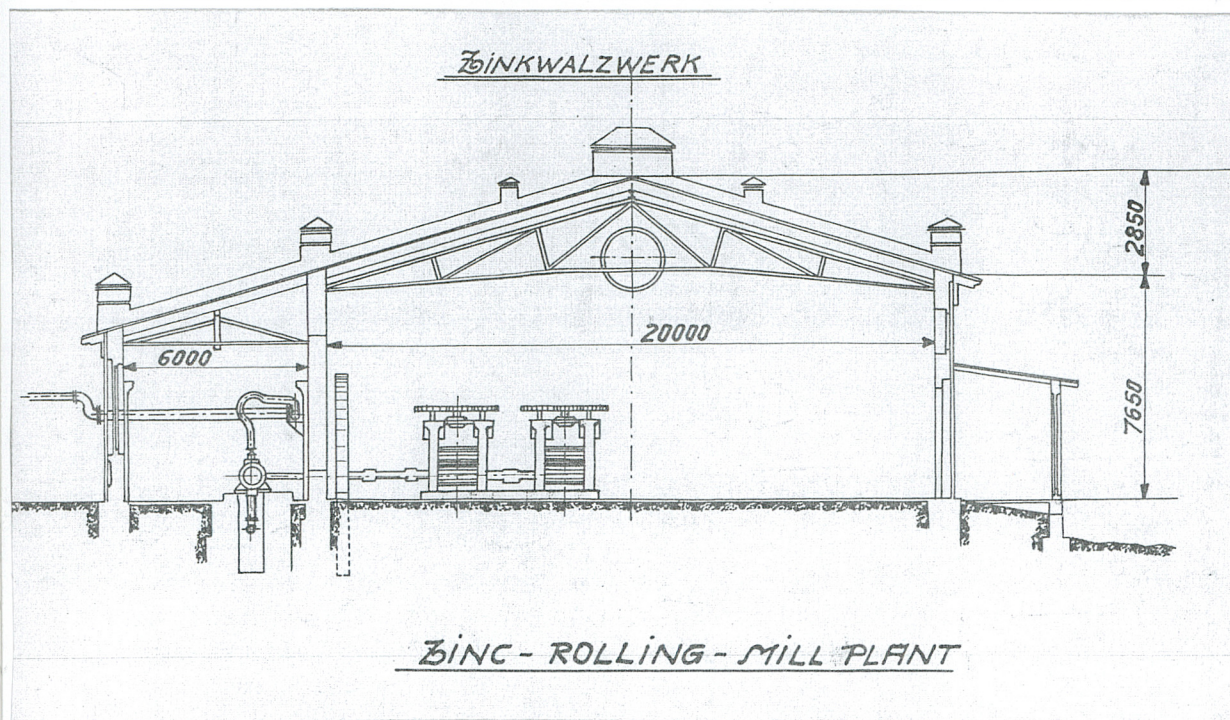
2. Obiekt

3. Zawartość wkładki

KATOWICE

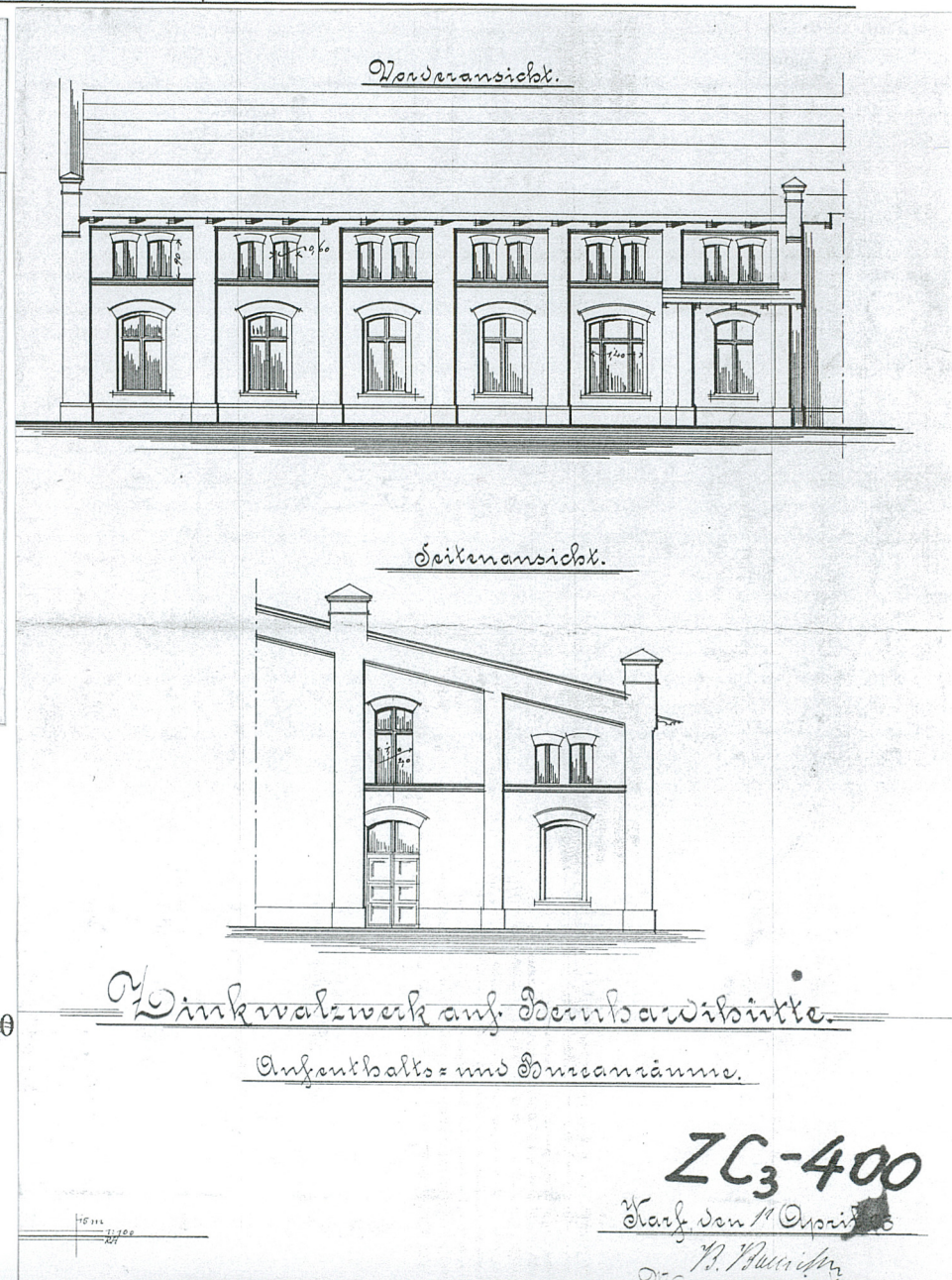
Zespół zabudowy walcowni cynku

Ilustracje

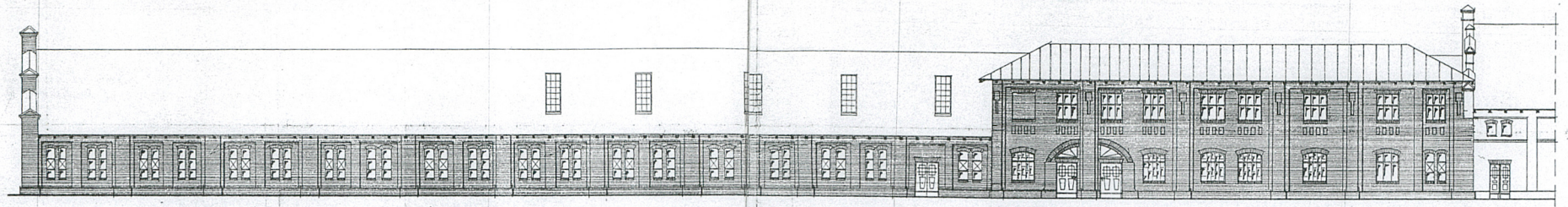

Przekrój poprzeczny wg dokumentacji projektowej z 1903r. Skala 1: 400

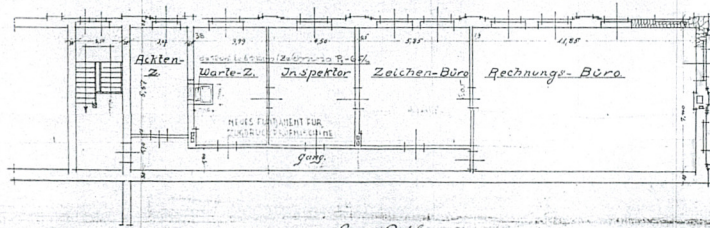
Widok elewacji południowej dobudówki wg dokumentacji projektowej z 1903r. Skala 1:200

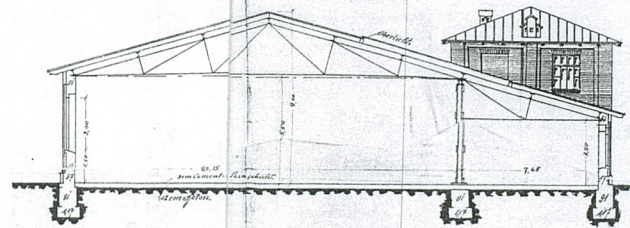
zum Neubau eines Magazin-Gebäudes für das Zinkwalzwerk in Schepfinitz.

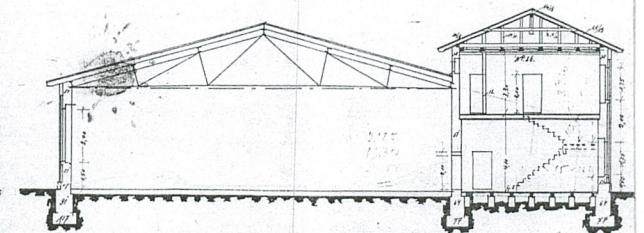
Ansicht

Grundriss

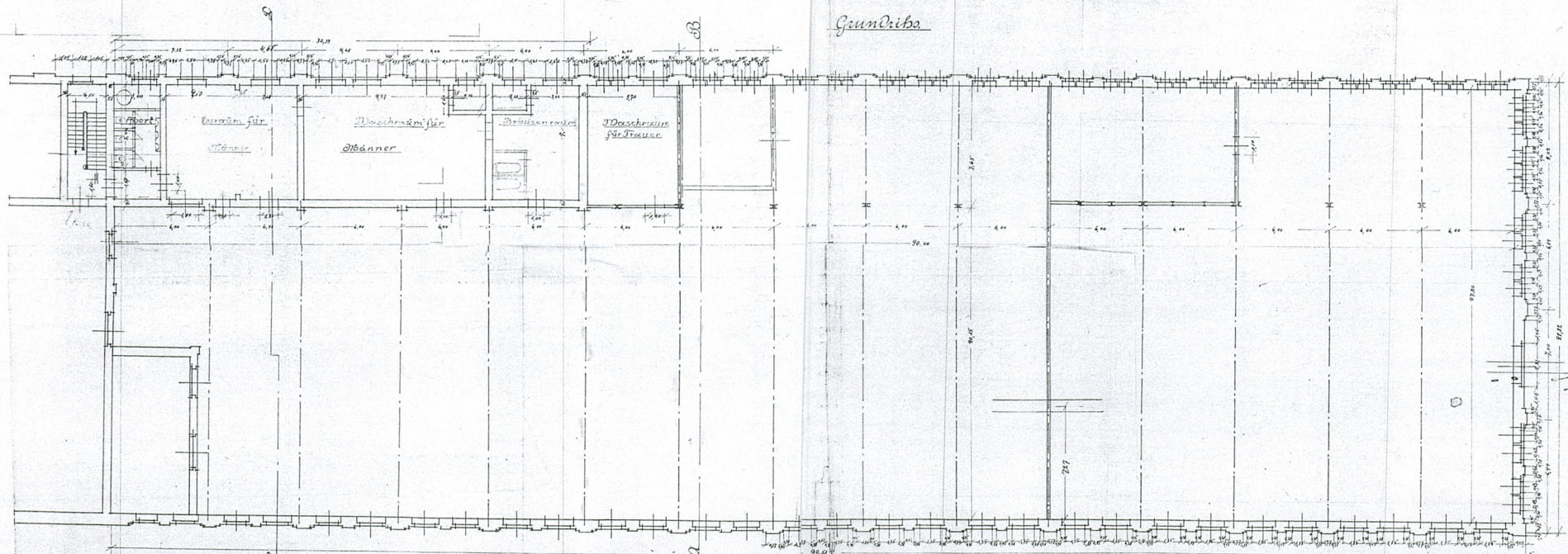

Schnitt A-B

Schnitt C-D

Grundriss

Zum Konzessions-Anfrage vom

1916

Für die Ausführung

Entwurf Paul Wille

2. Drucker

C₃-05.

1. Miejscowość

2. Obiekt

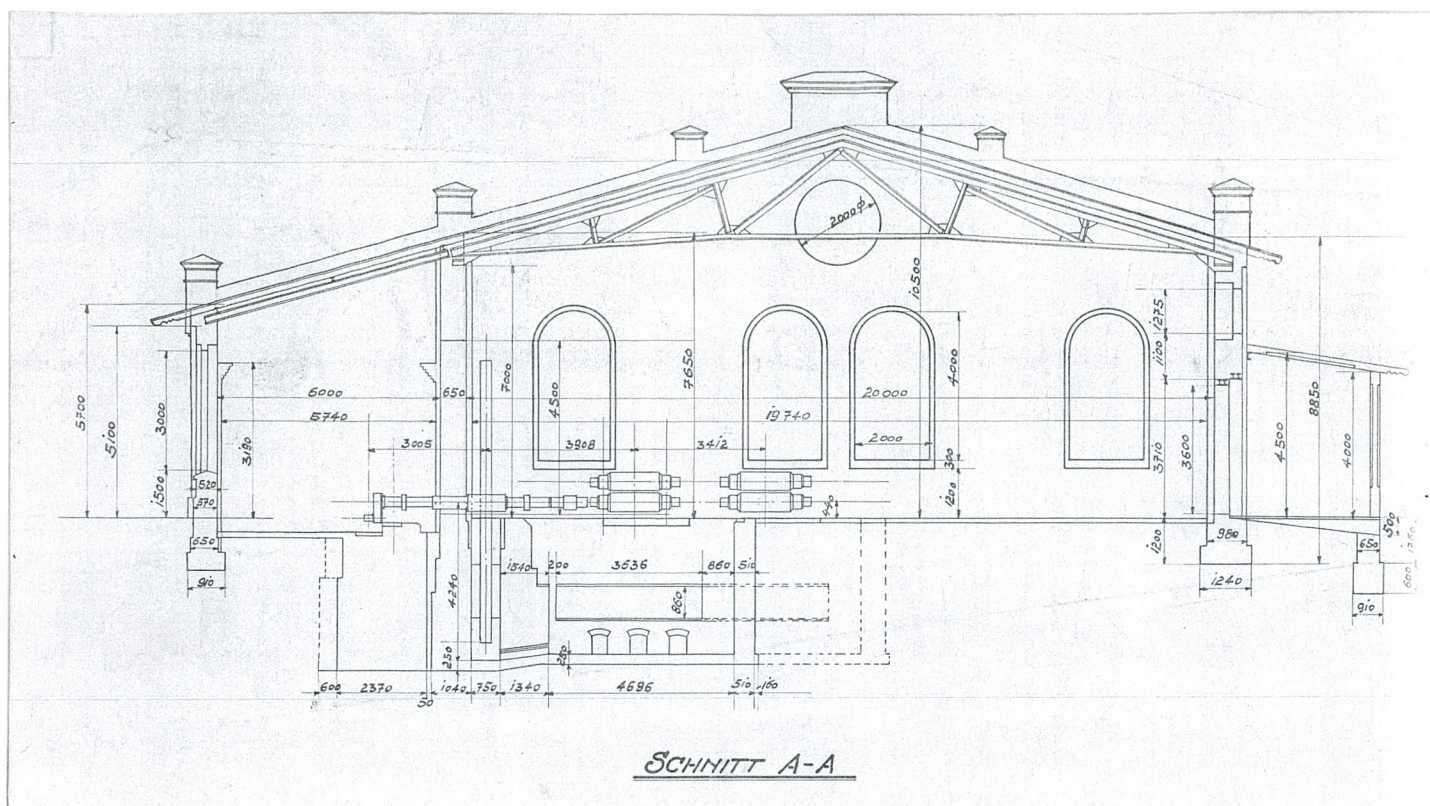
3. Zawartość wkładki

KATOWICE

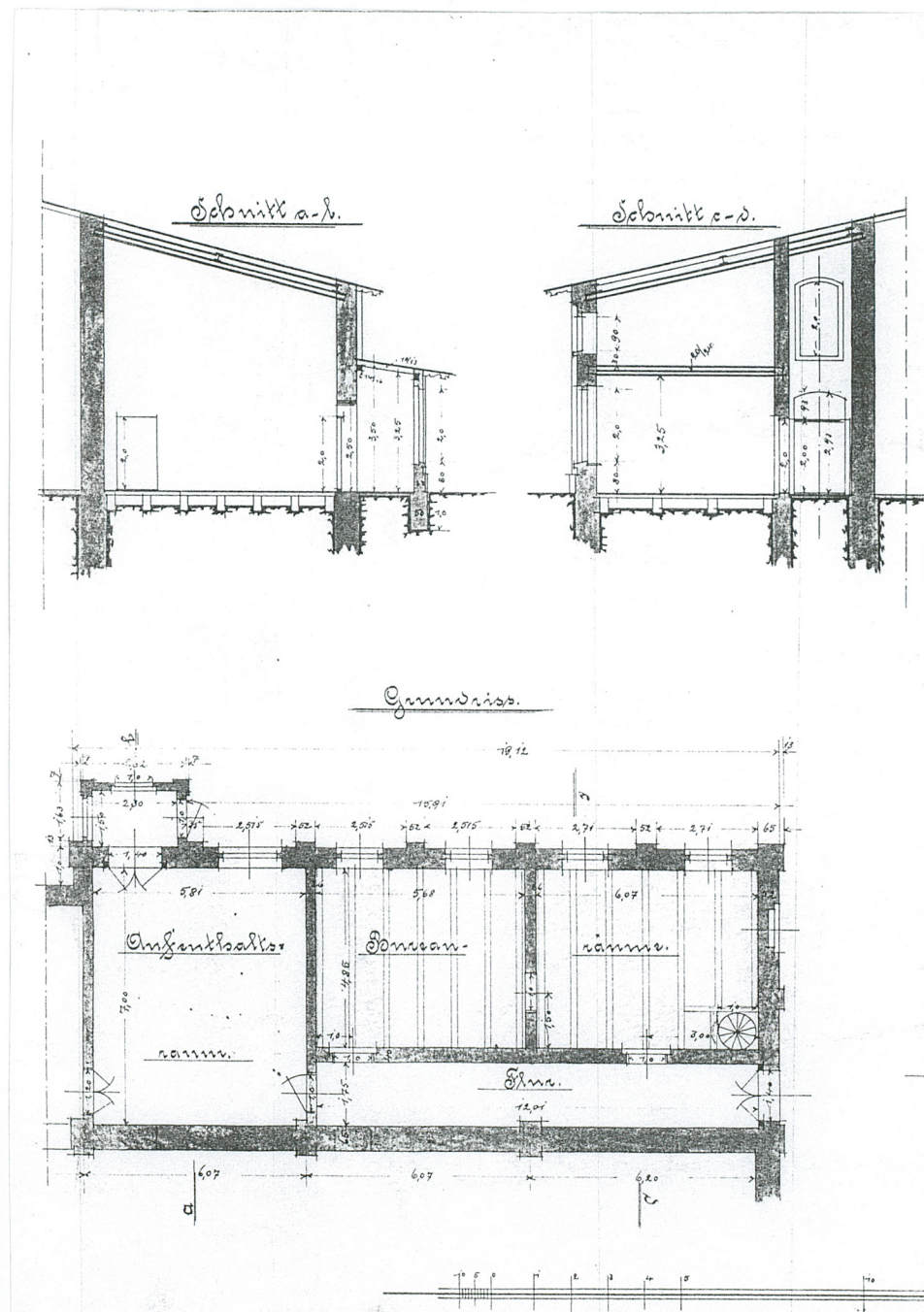
Zespół zabudowy walcowni cynku

Ilustracje

Przekrój poprzeczny hali wg rysunku z dokumentacji projektowej z 1903-04r. Skala 1:400.

Przekrój dobudówki wg dokumentacji projektowej z 1903r. Skala 1:200

Pompa parowa kondensatu w hali maszyn

